

„Me, honderdste! weet je 't nou!” zei Loetje beleedigd.

Hij was niets aardig, zoo uit de hoogte en z'n brutaal neusje stak nog erger in den wind dan anders.

„Ga mee naar binnen”, zei ik tegen Floor en ik deed net of ik geen Loetje meer zag.

„Zeg, Krul!” riep hij me terug.

„Wat blijft u, jonkheer?” sarde ik.

„Ik speel op concert!” zei hij en z'n roode koontjes glommen.

„Op wat?” vroeg ik verbaasd.

„Op concert, stommert! Met me viool!”

Ik begreep heelemaal niet wat hij bedoelde, maar dat liet ik 'n niet merken. Van z'n viool had ie me al eens eerder gesproken.

„O, speel je op dat houten sigarenkistje van je?” plaagde ik.

„Ja, op me viool en er komen wel honderdvijftig menschen en we spelen met z'n vieren en de kaarten kosten vijftig cent en dan krijg je er een programma bij, dan kâ-je zien wanneer ik speel en me naam staat er op!”

Hij moest even ademen, want hij had alles in een vaartje verteld.

„Nou, dan gaan Floor en ik er ook heen. Neem maar twee plaatsen voor ons.”

„Ha! ha!” gierde Loetje. „Honden op een concert! Dat kan toch niet!”

„Zâ-je gewaar worden, vader! We komen, hoor!”

„En je hep geen centen om de plaatsen te betalen!” schaterde Loetje.

„Hoeft ook niet!” zei ik in een helder oogenblik. „Ik krijg vrijkaarten, ik schrijf in de courant!”

Ik ben van plan er werkelijk heen te gaan en dan zal ik jullie schrijven hoe 't eigenlijk toe gaat op zoo'n concert en ook hoe dat kleine opscheppertje het er af bracht. Als ie net zoo goed viool speelt als ie praats heeft zal 't best schikken.

Dag knulletjes! Pooten van Floor en

je KRULLIE.

VEEL BELOOFD, ZOO WEINIG GEGEVEN

Er was eens een meisje van zestien jaar. Ze leefde drie eeuwen terug, toen het verwerven van kennis heel wat bezwaarlijker ging dan nu, vooral voor een meisje.

Doch in haar eerste levensjaren had ze een vader gehad, die de macht had, haar te laten leeren, wat hij wilde. En toen hij stierf, had hij duidelijk zijn wenschen omtrent haar opvoeding kenbaar gemaakt aan een Raad van Voogden, en die voogden hadden ook al weer macht en middelen genoeg, om het meisje heel bijzonder op te voeden.

Het was zoo uitnemend besteed aan haar. Ze had groote gaven en veel wilskracht. Zij studeerde hard. Op haar zestiende jaar sprak zij, een Zweedsche, vloeiend Fransch en

Italiaansch, goed Duitsch, las de werken van Thucydides in het Grieksch, die van Plato en Tacitus in het Latijn en was doorkneed in Aardrijkskunde en Geschiedenis.

Toch was ze geen thuiszittende jonge dame — ze hield van jagen en was flink en geoefend genoeg om tien uur achtereen in het zadel te zitten. Ze zat al schrijlings — driehonderd jaar geleden! Op dit oogenblik gaat schrijlings paardrijden voor dames toch nog steeds voor modern door!

Dit wonderkind was de jonge koningin Christina van Zweden, de dochter van den grooten koning Gustaaf Adolf, held der Hervorming en van het eerste Protestantisme. Weet je wel — hij heeft geschreven dat prachtige gezang uit den Vervolgbundel: „Vrees niet, gij klein kuddeke”.

Toen ze zestien jaar was, was haar vader al jaren dood. Een raad van voogden leidde haar opvoeding. De zestienjarige Christina gaf toen al zoóveel bliken van inzicht in de politiek, van beleid, van slagvaardigheid, dat de Zweedsche Raad van State reeds toen al geen beslissing nam, zonder met haar overleg gepleegd te hebben — zestien jaar was ze!

Op achttienjarigen leeftijd nam ze zelf de teugels in handen. Hoe heerlijk leek alles voor haar en voor Zweden. Zou zulk een veelomvattende geest, zulk een geniaal menschenkind bétér werk vinden dan een goed en groeiend land te besturen? Kon Zweden méér wenschen dan zulk een koningin, dochter van hun aangebeden Gustaaf Adolf.

Hoe vreeselijk liep dit alles af. Welk een ontgoochelingen, welk een teleurstellingen! Tien jaar later moest ze al afstand doen van den troon en dat had ze eigenlijk al veel eerder moeten doen, want in Zweden was men haar toen allang moe.

Het zijn sterke beenen, die de weelde dragen! Christina had weelde aan macht en weelde aan geld gekend — en haar beenen waren niet sterk geweest. Ze had letterlijk gesmeten met het geld, ze had op onwaardige wijze getracht, altijd maar weer méér geld te krijgen, ze had haar macht misbruikt om gunstelingen in staatsambten te benoemen.

Op acht-en-twintigjarigen leeftijd deed ze afstand van haar troon. Gehuld in mannekleeren trok ze weg en ging een Europeesche reis maken. Van toen af zou er een dik boek te schrijven zijn over haar avonturen. Overal maakte ze vijanden. Kardinaal Mazarin zette haar op een beleefde manier uit Frankrijk, want toen ze bij een bezoek aan den Zonnekoning het slot te Fontainebleau tot haar beschikking had, liet ze daarin op haar eigen houtje, haar opperstalmeester ombrengen, nadat ze een soort gerecht had ingesteld en plechtig een vonnis had uitgesproken.

Bij den Paus, in den kerkelijken staat, mocht ze ook al niet blijven en ze stak haar

neus in allerlei zaken, die haar niet aangingen en veroorzaakte tal van moeilijkheden. Ze trachtte den Poolschen koningstroon te veroveren, maar in Polen moest men evenmin iets van haar hebben. Tot tweemaal toe probeerde ze in Zweden weer terug op den troon te komen, maar men dacht er niet over.

Eindelijk, toen ze drie-en-veertig jaar was, werd ze verstandig. Ze trok nu als een eenvoudige geleerde naar Rome en leefde er nog twintig jaren, stil en teruggetrokken, als een geleerde en een beoefenaarster der schoone kunsten. In 1689 stierf ze en werd in de Sint-Pieterskerk begraven.

Eén onzer grootste mannen is zij ten zegen geweest. Toen Hugo de Groot, na zijn ontsnapping, als balling rondzwierf en het vaak zeer moeilijk had, riep zij hem naar 't Zweedsche hof. Haar vernuft wist, wèlk een geleerde, welk een staatsman Hugo de Groot was. Zij maakte hem haar gezant aan het Fransche hof.

Een van de veelbelovendste jonge menschenkinderen! Maar de vervulling dier schoone beloften bleef uit!

NANNIE VAN WEHL.

WEERVOORSPELLINGEN

De een heeft een likdoorn, die op leelijk weêr wijst, een ander 'n oud lidteeken als barometer. De schaapherder zal ie weten te vertellen, dat er steêvast regen zal komen, als de schapen grazen met hun staart naar de richting gekeerd waaruit de wind waait. Grazen de schaapjes met hun neus tegen den wind in, dan kun je gevoegelijk je regenscherm thuis laten.

Als de pauwen hartverheffende kreten laten hooren, kreten, die je door merg en been gaan, dan kun je storm verwachten. Zoo zijn er talrijke voorbeelden nog te noemen, t is alleen maar zoo jammer, dat men soms in een plensregen thuiskomt, als.... de pauwen rustig waren en de likdoorn *niet* stak!

HET WONDERKIND

Het wonderkind, noemden ze hem in de klas. Hij zat altijd te droomen, haalde zich daardoor hoopen standjes op de hals, hij zat dan heel stil, keek droomerig, met een wonderzachte uitdrukking in zijn oogen, naar buiten. Dan plotseling riep hij, ja, schreeuwde bijna, als uit een droom opgeschrikt: „Juffrouw, dat vogeltje, weet je wel, dat altijd daar in dien boom zit, vecht alweer met een ander om een stukje brood, juffrouw dan toch, waarom vechten ze toch altijd?” zijn oogen straarden mij wild groot aan.

En dan vertelde ik hem, dat de wereld nu eenmaal uit ruzie bestond, en hoeveel min-

der verdriet er zijn zou, wanneer er niet meer gevochten en gekibbeld werd.

William's oogen werden fluweelachtig weer, en staarden naar buiten.

„William, opletten nu, jongen”, bracht ik het wonderkind tot de werkelijkheid terug, en liet hem een som op het bord maken, waar hij niets van terecht bracht.

„William”, dacht ik dan weemoedig, „ij zult ook nog tegen veel leed te kampen hebben, jij filosoof.”

DE BOL

Hij voste, voste altijd. Als ik iets vertelde, een verhaaltje of sprookje, hij voste, was 't op een som, op een stuk opstel, altijd zat hij te schrijven, en maakte berekeningen.

Wanneer je hem het vertelde terugvroeg, hij vertelde het precies na, maar liet er dan direct op volgen: „die som, weet u wel, die heb ik nu gevonden”, of wel, „nu weet ik dat stuk opstel wat fout was, weet u wel?” Altijd, als hij iets aan mij vroeg, liet hij er op volgen: „Weet u wel?”

De kinderen van zijn klas noemden hem „De bol”, vonden hem saai, behandelden hem zelfs minachtend.

Onder 't vrij kwartier bleef hij binnen meestal, maar als hij buiten was, en dat moest hij soms van „de Bovenmeester”, dan was hij zoo wild, dat ik wel genoodzaakt was hem naar binnen te sturen. Dan hoefde ik nooit te zeggen: „Ga die of die som maar maken”, nee, dat deed hij vanzelf, koos de moeilijkste uit, en als hij ze niet vond, nam hij ze mee naar huis, en bracht ze den volgenden morgen keurig netjes mee naar school terug.

„De bol” komt er wel, als hij maar niet te erg uit de band springt als hij eens niet aan het „bollen” is.

WE GAAN ZAAIEN

Als het zonnetje zoo heerlijk schijnt, alles er op wijst, dat de lieve lente in aantocht is, dan voelen we behoefte te gaan werken in onzen tuin.

Wat is 't er al heerlijk. Eens even rondneuzen wat er al groeit en bloeit.

Kijk eens, hoe mooi de Ribes staat? Die fleurige roode trosjes, ze bengelen zoo gezelligs heen en weer als de zoele wind speels langs hen heen strijkt.

De Japansche Pirus staat ook al in vollen bloei. Wat is dat toch een mooie heester, met de roode bloemen, die zoo fleurig aandoen.

En onze bloempjes dan? Is 't geen genot er naar te kijken? De gele Trompet-narcissen wedijveren met de teer-blauwe Scilla's wie wel het schoonst van kleur is.

Maar kom, we gaan aan het werk, om te